

[Erik Holst]

fer og, såfremt disse uheld indtræder, da at søge at begrænse virkningen og at søge at undgå, at de bliver til katastrofer for mennesker og miljø. Så langt, så godt.

Der var lige én ting, jeg bed mærke i at justitsministeren – af beskedenhed formodentlig – undlod at sige. Det var, hvornår denne hurtigarbejdende arbejdsgruppe var færdig. Men da det er en hurtigarbejdende arbejdsgruppe, kan man vel godt forvente, at det er til at overse, hvornår den er færdig.

Baggrunden for dette forslag er først og fremmest det, der skete for DSB i Vordingborg. DSB gjorde, som de altid gør – formodentlig indtil der er nogen, der opdager det – nemlig sagde: vi har nogle transportere her, og de skal overnatte på Vordingborg jernbanestation, og så stiller vi dem hen på et jernbanespor, og så er der formodentlig ikke nogen, der rører ved dem. Der var ikke noget med at stille nogle skilte op eller sætte noget pigtråd op eller sætte vagter på eller sådan noget, men man siger: vi tror på det gode i menneskene, og vi tror på, at de børn, der i givet fald vil lege omkring de sjove indretninger, wagoner kan være, ikke vil være så lave, at de piller ved dem og åbner for dem, således at alt det farlige gods eller de farlige væsker eventuelt løber ud.

Så skete der selvfølgelig det, at der var nogle mennesker i Vordingborg, der kiggede på dette og sagde: det klager vi over. Så tog aviserne det, og så tog radioen det. Enden på det hele det blev en vældig larm i løbet af meget kort tid, men jeg vil sige, at det var en positiv larm, fordi det var udtryk for, at folk var bekymrede for miljøet, men så sandelig også for sig selv, og det synes jeg er en god ting. Det tyder på, at miljøbevidstheden er ved at være meget stærk mange steder.

Hvad gør man så? Man gør selvfølgelig det, at man siger til transportministeren her i landet, der er landets trafikminister: der er noget galt nede på jernbanestationen i Vordingborg. Og den arme og, jeg havde nær sagt godtroende minister siger: det kan jeg slet ikke tro, for jeg har lige fået en rapport fra DSB, og dér står, at alt er i orden. Men så gik det løs igen med blade og med interview og med befolkningsgrupper og børn og gamle og politikere; alle sprang i luften og sagde: det er helt forkert, hvad ministeren har fået at vide. De sagde ikke, at det var forkert, hvad ministeren sagde, men de sag-

de, at det var forkert, hvad ministeren havde fået at vide.

Så skete der selvfølgelig noget, for så rykkede DSB ud, og pludselig så vi, at nu var der mange mennesker involveret i spørgsmålet, og nu var der mange, der syntes, der skulle gøres noget. Der var såmænd også nogle, der var store nok til at sige: vi tror nok, vi i første omgang har informeret ministeren utilstrækkeligt. De sagde ikke »forkert«. Det kan jeg godt lide. Det tyder på, at DSB har meget, meget nær tilknytning til venlighed og til positiv indstilling.

Når vi har foreslået, at der skulle være en uddannelse for de mennesker, der er beskæftiget ved disse transportere, så er det selvfølgelig ikke for at bureaukratisere og lave uddannelser alle mulige steder. Så er det såmænd, fordi folk selv beder om det. Jeg kan sige til justitsministeren, at i et svar, vi fik i miljøudvalget den 15. februar 1985, står der:

»Det bemærkes i øvrigt, at det jernbanepersonale, der beskæftiger sig med den rent praktiske del af transporten, ikke er i besiddelse af særlig kemisk-teknisk indsigt.«

Det synes vi er en skam, for vi ved, at der bliver mere transport, og vi ved, at mange af disse produkter er farligere, end de var for 100 år siden. Vi synes nok, der er grund til, at de arme mennesker, der er beskæftiget med disse transportere, skal have mulighed for dels at redde sig selv, dels at gøre det, der er nødvendigt for at undgå, at det hele bliver til en katastrofe.

Helt nede i Rødby og nede ved Rødbyhavn gyste man, da man tænkte på, hvor meget farligt gods der egentlig gik igennem byen. Borgmesteren greb så i sin nød til den, jeg havde nær sagt nødværgeforanstaltning, som alle borgere bør gribe til. Han skrev selvfølgelig til statsministeren: der kører ca. 250.000 t farligt gods igennem Rødbyhavn hvert år, og vi er meget bekymrede, vi er meget bange, og vi går ud fra, at statsministeren vil gribe ind og gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre os imod uheld.

Tænk, hvis der nu ikke havde været nogen borgere, der gjorde vrøv! Tænk, hvis DSB nu på forhånd havde sat skilte op og havde sikret, at der ikke var nogen pilfinger, der kunne komme til alt deres farlige gods! Tænk, hvis alle disse regler var overholdt! Så ville vi formodentlig ikke have fået et forslag i dag – og dog. Jeg så netop en avisartikel,